

сънувахъ, още бълнувахъ
черно ме куче захапа
въ крачеца, вуйчо, въ дѣсния!
Дали на добро ще бжде,
дали ще мене убиятъ,
убиятъ, холамъ затриятъ! . . .“
Дорде си дума издума,
пропука пушка въ гората,
удари Стефанъ въ челото,
въ челото между веждитѣ . . .
Заплака Тотю войвода,
заплака Хаджи Димитъръ:
„Не бой се, Стефчо, Стефане,
всички ще въ боя да паднемъ,
ще паднемъ и ще загинемъ
за наша вѣра Христова
за наша земя хубава,
хубава земя — българска!“

Безспорно, тази народна пѣсенъ възкресява героичната смъртъ на борцитѣ. Прибавено е отъ народния пѣвецъ и участието на Филипъ Тотю Войвода, който, както се знае, мина въ Балкана презъ 1867 година, а Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа — на следната година, така че исторически пѣсенъта е погрѣшна. Освенъ това, Стефанъ Караджа е билъ раненъ не въ главата, а въ корема, после плененъ отъ турцитѣ, откаранъ на сждъ и обесенъ полумъртавъ въ Русе. За случая, обаче, е ценно какъ народътъ ни е виждалъ подвизитѣ на ве-